

HOST

SPÁLENÝ
MUŽ
I

Drake

Peter McLean

Kapitola I

Uviděl můj warpový kámen a vsadil andělskou lebku. Rozhodně jsem neměl dost na to, abych takovou sázku dorovnal. V ruce jsem měl fleš až po Rytíře a Věž, což je v Osudech slušná karta, ale ten warpový kámen byl vše, co mi zbylo. Prsty mě ale svěděly touhou si na lebku sáhnout a vlastnit ji. Koukl jsem na svoje karty — z ruky na mě hleděl Rytíř pohárů. Působil vesele a opile, v tom svém malovaném tarotovém světě. Šťastnej bastard. Já jsem byl jen opilý. A v Londýně.

Na druhé straně zakouřeného klubu se někdo zasmál. Od jiného hráčského stolu bylo slyšet, jak o sebe cinkly skleničky a pak zarachotily kostky. Proti mně sedící Pelyněk vypadal netrpělivě. Mezi své tenké šedivé rty si vrazil další cigaretu a zapálil ji o špaček té předešlé. Aniž by se díval, típl ho ve vajgly přetékaným popelníku vedle sebe. Do nedýchatelného vzduchu v klubu vyfoukl další dávku štiplavého kouře. V třídenním strništi vousů na tváři se mu zachytil pramínek dlouhých mastných vlasů.

Volnou ruku ledabyly položil na temeno lebky a pohladil ji svými nikotinem zčernalými prsty.

„Tak co, Drakeu?“ zeptal se. „Zatraceně, nemám na to celou noc.“

Odkášlal jsem si. Hned se ke mně přivlnila číšnice s lahví v ruce. Do sklenky mi nalila další štědrou dávku velmi drahé, velmi staré a čisté sladové whisky. Poděkoval jsem pokývnutím. Je fakt pěkná, napadlo mě. Hezký ocas. Jindy bych to na ni zkusil, ale dneska jsem byl ve vážné situaci a potřeboval jsem se soustředit na hru. Kopl jsem do sebe whisky a sklenku položil na stůl.

Zase Věž. Dneska už je to potřetí, co jsem si ji vytáhl coby trumf. Tohle bylo fakt pošahaný znamení. A jestli ne, tak už nevím co. Pohledem jsem přejel po dvou hromádkách karet na stole. Tlustý balík s barvami a tenčí s Velkou arkánou – karty v něm byly v téhle hře trumfy. Napadlo mě, jestli Pelyněk nějak nepodvádí, ale to tu byla velmi nebezpečná myšlenka. Trochu jsem si povolil kravatu a protáhl bolavý krk – jen to prasklo. Pelyněk už na vršek lebky doslova bubnoval a jeho rohatý bodyguard na mě začal vrhat pohledy, jimiž mi naznačoval, ať si radši ani nezkouším dojít na záchod. Napadlo mě, kde tak asi můžete koupit smoking na skoro tři metry vysokého démona a jakému krejčímu by takový požadavek nepřipadal divný. Uvědomil jsem si, že se zase nesoustředím, a donutil jsem se znovu koukat do karet.

„Hele,“ začal jsem a snažil se při tom ignorovat toho obrovského bodyguarda. „Chtěl bych to dorovnat, ale...“

„Seš zrovna švorc,“ dokončil za mě větu Pelyněk. „Je to tak?“

Usmál se na mě. Pelyněk měl jeden z nejodpudivějších úsměvů, co jsem kdy viděl. A smrděl až do nebes. Cítil jsem ho i z místa, kde jsem seděl. Přitom nás dě-

lil metrový karetní stůl a ve vzduchu bylo tolik kouře, že by to zabilo menšího psa. Nebyl to smrad nemytého těla, takový, co vydávají bezdomovci, tohle bylo mnohem horší. Pelyněk páchl asi jako hniloba, nemoc a další lidská utrpení. A taky jako levné cigarety, řekl bych. Většinou smrděl po spoustě a spoustě levných cigaret.

„Jo,“ uznal jsem. „Obávám se, žes mě obral.“

„Břídile,“ utrousil. Podíval se na mě a v očích mu blýsklo. „Ale mohl bych,“ pokračoval, „ti s tím pomoci.“

Moje hráčské já se zatetelilo. Začal jsem se natahovat po sklence, ale došlo mi, že už je prázdná. Rozhlédl jsem se tedy po klubu a snažil se vypadat v klidu. Dneska tu bylo asi dvacet zákazníků, směska jich a nás. Většinu ovšem tvořili oni. Pelyňkův klub byl samozřejmě soukromým podnikem, rozhodně ne přístupný široké veřejnosti. Vlastně, široká veřejnost ho ani nemohla vidět. Pokud jste nevěděli, kde přesně se v uličce zastavit a který kousek té vlhké zdi pokryté graffiti je začarovaný, aby skryl vchod, prošli jste prostě kolem. No, a i když jste tohle všechno věděli, Pelyňkův podnik byl přístupný čistě jen na pozvání.

„Och,“ poznamenal jsem. „A to jak?“

„Můžu tě založit,“ odpověděl. „Aspoň natolik, abys dokončil tuhle hru.“

„Proč bys to dělal?“ zeptal jsem se.

„Vím, že mi to splatíš.“ Pokrčil rameny. „Tak jako tak, mám tě rád, Drakeu.“

Ne, nemáš, pomyslel jsem si. Ty nemáš rád nikoho.

Měl jsem v ruce Rytířskou fleš a Věž a hodně, opravdu hodně jsem chtěl tu lebku. S andělskou lebkou bych

mohl dělat spoustu různých věcí. Pokusil jsem se Pelyňka znejistit přímým pohledem do očí. Pokud to teď složím, o warpový kámen stejně přijdu. Pokud to risknu a vyhraju, odejdu odsud s oběma artefakty a hromadou peněz navrch.

Co máš, sakra, v ruce, hajzle?

Číšnice mi znovu dolila. *Fakt má roztomilý ocásek*, pomyslel jsem si, zatímco se zase vlnila pryč. Zpravidla jsem si s démony nezačínal, ale v jejím případě bych rád udělal výjimku. *Idiote. Jako kdyby tě chtěla.* Spolkl jsem nalitou tekutinu a zakuckal se. Cítil jsem, jak se tenhle panák archivní whisky propaluje mým krkem dolů ke všem těm ostatním v mých útrebách. Uvědomil jsem si, že nás sleduje pěkných pár lidí. Říkám lidí, ale to je poněkud přehnaný výraz. Přece jen, byli jsme v Pelyňkově klubu.

Dal jsem si načas a znovu se rozhlédl. Osazenstvo klubu se změnilo a jedinými „našinci“ zde teď byli po-starší hoodoo čaroděj, jehož černá tvář se leskla potem stékajícím zpod krempy jeho hedvábného cylindru, a padesátnice pomalu si ovívající tvář vějířem z pavích per. Toho čaroděje jsem nijak moc neznal, ale často jsem ho tu vídal a jeho vzezření se mi vždycky líbilo. Byl to prostě takový ten fajn starý chlápek. *Chápete, co myslím? Tu ženu jsem vůbec neznal.* Jinak tu byli už jen „oni“ — rohatí, šupinatí, opeření, bodlinatí nebo jakákoli hnusná kombinace něčeho z toho. Všichni byli velmi slušně oblečení a do různé míry opilí. Takovým tím vychovaným způsobem opilí. Tak, jak to dokážou jen nóbl lidi. I oni mohli do klubu jen na pozvání, a Pelyněk si sem nepustil jen tak ledajakého démona. Pro plebs byl dole bar.

Znovu jsem koukl na čaroděje v bílé kravatě, bílém fraku a saténovém cylindru. V jedné ruce držel sklenku rumu a druhou paží objímal kolem pasu onu ocasatou servírku. Čekal jsem, že mě to bude štvať, ale ne. Místo toho jsem si jen pomyslel: *Hodně štěstí, kámo.* Po bocích ji hladil prsty obtíženými blýskavými diamanty. Mrkl na mě a já si uvědomil, že jsem se na něj usmál.

Jo, kdyby tak byl můj táta aspoň trochu jako ty. Do prdele práce.

„Dobrá,“ pronesl jsem nakonec. „Založ mě a já ukážu, co mám v ruce.“

Pelyněk přikývl. „Domluveno.“

Vyložil jsem své karty na stůl. Pelyněk se na ně dlouze a pozorně podíval a pomalu zavrtěl hlavou. Otočil karty ve své ruce, aby mi ukázal full house a Soud. *Bastard.*

„Nemáš zrovna šťastnej den, Drakeu,“ dodal.

Odsunul jsem se od stolu, vyskočil na nohy a okamžitě pocítil účinky vypité whisky. Zapotácel jsem se a chytil se kraje stolu, abych se udržel na nohou.

„Pomalů,“ upozornil mě Pelyňkův bodyguard.

Zhluboka jsem se nadechl. Moje vnitřnosti se bouřily. Prohrál jsem, prohrál jsem warpový kámen, a teď ještě dlužím Pelyňkovi, sakra.

„Jsem v pohodě,“ zamumlal jsem. „Jen potřebuju na vzduch.“

„Jo, to máš pravdu,“ přitakal bodyguard. Na skoro třímetrovou rohatou příšeru to znělo až moc přívětivě.

„Běž domů, Drakeu,“ řekl mi Pelyněk a zapálil si další cigaretu. „Ozvu se ti. Jak už jsem řekl, vím, že mi to vrátíš.“

Jistěže jsem neměl na to, abych mu to vrátil. Ani zdaleka ne. Neměl jsem nic, takže jsem dokonce musel z klubu pěšky. Když si nemůžete dovolit ani zasraný taxík, je to hodně špatný. Nesnáším chození pěšky. Koneckonců táhne mi na čtyřicet a taková procházka by řádně protáhla každého mého věku.

Když je zima a prší, je jižní Londýn ve tři ráno zatraceně hnusný místo. Tahle část města je naštěstí dost děsivá na to, aby se sem po půlnoci báli vkročit i zloději. Clony jsou tu tak tenké, že z druhé strany proklouzne spousta divných věcí, a stává se to často. Pelyňkův klub nestojí tam, kde stojí, bezdůvodně. Venku byla ale kurevská zima, v porovnání s teploučkem klubu.

No, aspoň jsem měl celý chodník sám pro sebe. S límcem vysoko zdviženým, vlasy přilepenými na čelo a rukama hluboko v kapsách kabátu jsem se potácel domů. Díky studenému dešti jsem začal střízlivět. Což byla ta poslední věc, po které jsem teď toužil.

„Zatracený Osudy,“ mumlal jsem si pod vousy. „Zatracenej Pelyněk. Blbec.“

Vpotácel jsem se do boční uličky, abych se vymočil a schoval se před deštěm za velkými průmyslovými popelnicemi. Z nějakého důvodu mi to po pití whisky nikdy moc nejde, a tak jsem tam asi stál déle, než bylo rozumné. Došlo mi, že se najednou nějak hodně, hodně setmělo. Za mnou si něco odkašlalo.

„Vypadni,“ řekl jsem.

Obklopila mě tma hustá jako inkoust. Zapnul jsem si poklopec a otočil jsem se k odkašlávajícímu. Neviděl jsem nic, ale zhruba jsem věděl, kde je, a zatraceně dobře jsem věděl, že mě sleduje.

„Budeš se držet naší dohody, nebo sis přišel pro nakládačku?“ zeptal jsem se.

Tma se opět přesunula, zaváhala, ale pak se okolí projasnilo a já opět viděl protější zeď. Sledoval jsem, jak se oblak temnoty odplížil dál do uličky. Teda pokud se dá o oblaku říct, že se plíží. Byl to samozřejmě jen laciný trik, ale bylo to lepší než se koukat na věc, co se v tom oblaku schovávala. Osobní zkušenost.

Hned po svém příchodu do téhle části jižního Londýna jsem se zdejšími nočními tvory uzavřel dohodu. Podmínky byly jednoduché. Pokud oni neotravovali mě, já neotravoval je. Věděli, že by se jim to ztratce ně nelíbilo, kdybych si jich začal všimát, a tak s radostí moji nabídku přijali. Občas jsem jim jen musel připomenout, kdo je tu šéf — nic víc. A kdyby byly nějaké pochyby, tak šéf jsem tu byl já. Zavrtěl jsem hlavou a zamířil zpátky na ulici. Ramenem jsem při tom narazil do zdi. Asi jsem přece jen ještě tak úplně nevystřízlivěl.

Nakonec jsem se dostal domů. Domovem byla moje kancelář, přímo nad krámem s bangladéšskými potravinami na hlavní ulici. Hrozně nóbl, já vím. Ale aspoň jsem měl vlastní dveře vedoucí na ulici, s vlastním jménem a tak. Na štítku stálo „Don Drake, hieromancer“, napsáno velkým zlatým písmem. Teda do té doby, než nějaký vtípálek posprejoval slovo „hieromancer“ a napsal pod to „břídil“. Měl jsem v plánu to opravit, ale pořád jsem se k tomu nějak nedostal.

Čelem jsem se opřel o dveře a snažil se z kapes vylovit klíče. Na třetí pokus jsem se trefil do zámku, vpotácel se dovnitř a napůl po čtyřech vylezl po prostých dřevěných schodech nahoru do kanceláře. Za sebou

jsem nechával mokrou cestičku. Vzadu bylo několik místností, ve kterých jsem opravdu bydlel. A ještě jedna, kde jsem pracoval. Chlast jsem však schovával v kanceláři. Promočený kabát jsem hodil na gauč, zapadl do svého odřeného koženého otočného křesla a otevřel spodní zásuvku pracovního stolu.

Měl jsem tam poloprázdnou láhev whisky a několik poměrně čistých skleniček. Moje whisky byla podstatně levnější než ta, jakou nalíval Pelyněk, ale bylo to rozhodně lepší než nic. Vykašlal jsem se na skleničky a napil se rovnou z láhve. Vlastně když se nad tím zamyslíte, láhev je taky ze skla, takže jaký je v tom rozdíl? A stejně tu není nikdo další, komu bych mohl nalít.

Polkl jsem whisky a zavřel oči. *Do prdele s tím!*

Probuzení bylo bolestivé – zvonění telefonu. Spal jsem shrbený na stole, prsty stále obtočené kolem hrdla prázdné láhve. Zašmátral jsem po telefonu pravou rukou a uvědomil si, že právě tou držím láhev. Škubl jsem sebou, protože se odkutálela k okraji stolu a roztříštila se o tvrdou dřevěnou podlahu. Zamručel jsem a počkal, až se telefon přepne na záznamník. Píplo to, potichu cvaklo a zachrastilo, jak se rozběhl starý kazetový mechanismus.

„Dobré ráno, pane Drakeu,“ ozval se ženský hlas. Znělo to profesionálně a trochu našťavaně, jako by bylo pod její úroveň volat někomu, jako jsem já. Upřímně, pravděpodobně bylo. „Tady Selina z kanceláře pana Pelyňka. Pan Pelyněk by byl rád, kdybyste mu ještě dnes ráno zavolal a probral s ním splacení svého dluhu. Hezký den.“

Zamračil jsem se. Pelyněk? Co, do prdele, chce? Ale ne... Moje chlastem nasáklá paměť se v bolesti pulzujícím nepořádku mé hlavy pomalu probouzela a mně se chtělo brečet. Můj warpový kámen. Vzpomněl jsem si. Prohrál jsem svůj warpový kámen. A nejen to, měl jsem teď u Pelyňka dluh v hodnotě andělské lebký. Děsilo mě, kolik to tak může být, a pokud jsme se na ceně dohodli včera večer, byl jsem příliš opilý na to, abych si teď vzpomněl. Warpový kámen byl posledním mocným artefaktem, který mi zbyl. Ostatní... No řekněme, že mi vždycky šlo líp pít než hraní Osudů.

Pomaloučku jsem se posadil a chytl se za břicho. Žaludeční šťávy a napůl strávená whisky se propalovaly mým hrdlem zpět do úst. Zvažoval jsem, že se půjdu vyzvracet, ale nakonec jsem to s úšklebkem spolkl. Když tak nad tím přemýšlím, možná mi ani to pít nikdy nešlo moc dobře.

Samozřejmě že warpový kámen nebyl můj úplně poslední artefakt, ale kdybych měl náhodou zase chuť vsázet se o další, máte povolení mě na místě zastřelit. Vyhrabal jsem se na nohy a přemístil se do pracovny, abych se podíval na ten opravdu poslední artefakt.

Nápis na jmenovce dole samozřejmě nebyl zcela pravdivý. Možná ta část s brídilem jo, ale ne ta o hieromancerovi. Hieromancie je věštění z vnitřností obět-ních zvířat, pokud jste to nevěděli, a i kdybych to uměl, není to zrovna můj obor. Víte, i chlap s mým talentem na vykládání hovadin by měl problém uživit se čtením z vnitřností holuba. Ne, skutečné peníze získávám přivoláváním a odvoláváním. Přivolávání a odvolávání jsou jedny z nejstarších magických disciplín a vždycky to byly ty nejnebezpečnější a nejvíc

tabu disciplíny. A bez debaty taky ty nejlukrativnější. Díky nim jsem platil nájem a kupoval chlast.

Otevřel jsem dveře do pracovny a pohlédl na Spáleného muže.

„Ránko,“ pozdravil jsem.

„Vypadáš jako přejetej parním válcem,“ řeklo to. „Co se děje?“

Spálený muž byl asi dvacetimetrová soška stojící na oltáři na druhém konci mé pracovny. Jeho zápěstí a kotníky obepínala malinkatá železná pouta připojená k řetězům pevně zapuštěným do bytelného dubového vršku starodávného oltáře. Byla to ta nejmocnější věc, kterou jsem kdy vlastnil, a když to tak vezmu, i viděl. Na podlaze mé pracovny byl pečlivě nakreslen velký vyvolávací kruh z klasického grimoáru *Lemegeton Clavicula Salomonis* neboli *Menší klíčky Šalamounovy*. Skrze Spáleného muže jsem mohl tento kruh používat k přivolávání démonů a k tomu, abych je přiměl plnit mé požadavky. Jistí lidé, ne zrovna takoví, které byste si zvali domů na čaj, by dali hotové jmění za to, abyste za ně na někoho poslal démona.

„Jsem v prdeli,“ přiznal jsem se.

Spálený muž zachrochtal smíchy. „To je mi novinka.“

Prohrábl jsem si vlasy a povzdechl si. Jediný problém byl, že Spálený muž nebyl takovým zajatcem, jakého bych si přál. Jo, jasně, dělal cokoli, co jsem mu přikázal, protože musel, ale měl příšernou povahu. Nemluvě o tý jeho prořízlý hubě.

Svlékl jsem pomačkané sako, ve kterém jsem večer usnul, a odhodil ho do kouta, daleko mimo kruh. Na své bílé košili jsem si všiml skvrn od zaschlého potu. Velice elegantní. Rozvázal jsem si kravatu —

po mém spánku s ksichtem na stole připomínala po-
mačkanou pásku do psacího stroje — a odhodil ji na
zem. Zápasil jsem s knoflíky na své špinavé košili.

„Co tentokrát?“ zeptal se Spálený muž.

Znovu jsem na něj pohlédl a při tom si sundal ko-
šili. Jak už jsem řekl, byl malinkatý, ale až děsivě živý.
Každíčký milimetr jeho drobného nahého těla byl
zčernalý a zpuchřelý. Praskliny na jeho kůži odhalova-
ly namodralé, mokvavé a rudé popáleniny vespod. Byl
naprosto odporný, a hlavně neustále hladový.

„Pelyněk,“ řekl jsem. „Dlužím mu a nemůžu zapla-
tit.“

Přistoupil jsem k oltáři, sehnul se a nabídl Spálené-
mu muži svou jizvenou hrud.

„Idiote. Tys zase hrál Osudy, co?“ poznamenal.
„A ani náhodou jsi nepil, co?“

Vyrazil kupředu a zaťal své drobné jehličkovité
zuby do masa těsně pod mou levou bradavkou. Zavr-
čel jsem. Začal sát a krev z čerstvé rány mu stékala po
bradě.

„Může snad medvěd být katolík?“ zamumlal jsem
a ucukl bolestí. „Potřebuju, abys to za mě urovnal.“

Spálený muž oddálil tvář od mé hrudi a vzhlédl.

„S Pelyňkem?“ řekl. „S tím Pelyňkem? Arcidémonem
Pelyňkem? Zbláznil ses?“

„Kolik Pelyňků znáš?“ odsekl jsem. „Jo, s tím!“

„A sakra,“ prohlásil. „Sakra, sakra, sakra. Příště by
sis měl dávat větší pozor, s kým hraješ karty. Ne.“

Naklonil se dopředu a znovu se do mě zakousl. Po-
dle mě trošku víc, než by bylo nutné. Hrozné stvoření.

„Musíš,“ připomněl jsem mu. „Jsi můj, Spálený
muži. Příkazují ti to.“

Škubl hlavou dozadu, aniž by otevřel ústa — z čisté zlomyslnosti z mé hrudi vyrval malý kousek zkrvaveného masa. Zařval jsem bolestí a už už jsem zvedal ruku, abych ho rozmáchl, když tu mi došlo, jak příšerná hloupost by to byla. Musel jsem si znovu připomenout, že je to jen soška reprezentující démona, a ne skutečné stvoření. Toho skutečného démona si lidská mysl ani nedokázala představit. Svěsil jsem ruku a upřeně na něj hleděl.

„Nech si to,“ řekl s ústy plnými masa.

„Přikazuju ti to,“ zopakoval jsem. „Potřebuju andělskou lebku. Okamžitě.“

Spálený muž se uchechtl. „Kdybych dokázal přivolávat věci, nebyl bys na mizině.“ Ušklíbl se. „Nemůžeš mi přikazovat věci, který nejsem schopnej udělat. Takhle to nefunguje.“

Povzdechl jsem si. Ta odporná věc měla samozřejmě pravdu. Takhle to nefungovalo. Postavil jsem se a se zamručením si promnul oči. Cítil jsem, jak z místa, kde mi vykousl kus masa, stéká po mé hrudi teplá krev. Třeštila mi hlava a znovu jsem zvažoval, zda se nemám vyzvracet.

„Co mám teda dělat?“ nadhodil jsem.

Pokrčil rameny, jen jeho železné okovy zachřestily.

„Nemůžeš dělat nic,“ odpověděl. „Nemáš čím zaplatit. Tak to prostě je. Budeš se muset přiznat a uvidíš, co on na to.“

„Kolik,“ zeptal jsem se opatrně, „jakou přesně cenu má andělská lebka?“ Už při vyřčení té otázky jsem se děsil odpovědi.

Když mi to řekl, poblil jsem si boty.

Než jsem se osprchoval, trochu upravil a uklidil tu rozbitou láhev whisky, bylo skoro poledne. Pořád jsem měl pocit, jako by mi někdo v hlavě bušil tisíci kladívky, ale aspoň už mi nebylo zle od žaludku. Vylezl jsem z koupelny a upřeně se zadíval na zavřené dveře své pracovny. Musel jsem tam totiž Spáleného muže zamknout, abych už neslyšel to jeho chichotání. Zvedl jsem telefonní sluchátko a vytočil číslo Pelyňkovy kanceláře.

„Zdravím, Selino,“ pozdravil jsem, jakmile to zvedla. Snažil jsem se nasadit okouzlující tón. „Tady Don Drake, jak se vede?“

„Pane Drakeu,“ odpověděla, „zdá se, že už jste po včerejší noci v pořádku.“

„Jo, znáte to, mám trošku těžkou hlavu, ale jinak jsem v pohodě,“ zalhal jsem a přitom se nuceně zasmál. „Víte, jak to chodí.“

„Obávám se, že nevím,“ poznamenala a já v tu chvíli naprosto živě viděl kyselý výraz v jejím obličejí. „Pan Pelyněk je momentálně zaneprázdněn. Řeknu mu, že jste volal.“

„Jo, ohledně toho...“ přerušil jsem ji. „Říkal jsem si, že by možná bylo lepší, kdybych se v jeho kanceláři stavil osobně. Měli bychom probrat pár věcí, takže by možná bylo lepší to udělat... z očí do očí?“

Selina si nesouhlasně odfrkla. Měl jsem neodbytý pocit, že naprosto přesně ví, o čem chci s Pelyňkem mluvit.

„Je to velmi zaneprázdněný muž,“ podotkla a já slyšel klikání klávesnice, jak kontrolovala jeho diář. „Můžu vám s ním domluvit patnáctiminutovou schůzku dnes ve čtyři v jeho klubu, ne v kanceláři.“

„Ve čtyři? To zní dobře.“

„O tom opravdu pochybuji,“ pronesla a zavěsila.

Chvilku jsem na telefon přihloupale zíral a pak jsem zavěsil také. Toliko k mé okouzující osobnosti.

Do doby, než bylo potřeba vyrazit do klubu, zbývaly nějaké tři hodiny. Na jídlo jsem neměl ani pomyslení, a i když jsem měl nutkání zajít na panáka na uklidněnou, mému žaludku by to asi ještě pořád neprospělo. Na vteřinku mě napadlo zastavit se u Debbie, ale náš vrtkavý vztah byl právě v bodě nevidání se. A navíc, nebyl jsem si jistý, že bych se chtěl zase vidat, kdyby se pro to rozhodla.

„Kašlu na to,“ zamumlal jsem a z věšáku na dveřích sundal svůj náhradní kabát. „Vždycky můžu k Velkému Daveovi.“

Vyrazil jsem ven. Dole na hlavní ulici, hned vedle bangladéšských potravin, byla kavárna. Pořádná kavárna, ne jedna z těch, co jsou součástí amerických řetězců a myslí si, že po vás za hrnek pěny můžou chtít čtyři libry. Zastavil jsem se, abych zamkl, a při tom jsem zjistil, že nějaký debil pod můj nápis na dveřích přiškrábal ke slovu „břídil“ výraz „ožralej“. Někdo mě včera v noci očividně viděl jít domů. *Rozhodně s tím nápisem musím něco udělat*, pomyslel jsem si. *Ale ne teď.*

Vešel jsem do kavárny, kde mě přivítala typická vůně slaniny a přepáleného tuku.

„Jak to jde, Rosie?“ pozdravil mě Velkej Dave zpoza pultu.

„Dneska jen kafe, Dave,“ odpověděl jsem. „Pěkně silný, buď tak hodnej.“ Posadil jsem se k oknu a z plastového ubrusu zvedl noviny, které tam někdo nechal.